

১৯৫২, ৭ মাৰ্চ।

মহন্ত প্ৰাগদাসজী গুৰু ভগৱানদাসজী

বনাম

পেটেল ঈশ্বৰলালভাই নৰচিভাই আৰু অন্যান্য

[চাইদ ফজল আলী, মুখাজী আৰু ভিভিয়ান বসু জেজে।]

দেৱানী কাৰ্যবিধি (১৯০৮ চনৰ আইন V) ধাৰা ৯২- ধৰ্মীয় ন্যাস- বিশ্বাস ভংগৰ অভিযোগ প্ৰস্তুত কৰা হোৱা নাই- প্ৰশাসনৰ বিশ্বাস নিৰ্দেশনা বিচৰা হোৱা নাই- ৰাজহুৱা ন্যাসৰ অস্তিত্ব ঘোষণা কৰা আজ্ঞাপ্তি- বৈধ আৰু সঠিক হয়নে- ধাৰা ৯২-ৰ অধীনত মোকদ্দমাৰ প্ৰকৃতি।

দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ ধাৰা ৯২-ৰ অধীনত এক গোচৰত অভিযোগ কৰা হৈছে যে প্ৰতিবাদীজন মহন্ত হিচাপে অসদাচৰণ আৰু বিশ্বাস ভঙ্গৰ বাবে দোষী আছিল আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল, অন্যান্য বিষয়ৰ সৈতে, যে গোচৰত থকা মন্দিৰ আৰু সম্পত্তিবোৰ ধৰ্মীয় আৰু দাতব্য ন্যাস হিচাপে ঘোষণা কৰা হ'ব আৰু প্ৰতিবাদীক গাৰ্দিৰ পৰা আঁতৰ কৰা হ'ব আৰু তেওঁৰ ঠাইত এজন উপযুক্ত উত্তৰাধিকাৰী নিযুক্ত কৰা হ'ব, জিলা ন্যায়াধীশ আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ে একেলগে কৈছিল যে বিৰোধী জন অসদাচৰণ বা বিশ্বাস ভঙ্গৰ বাবে দোষী নহয় আৰু গোচৰটো খাৰিজ কৰিছিল, কিন্তু এই প্ৰভাৱৰ বাবে ঘোষণা কৰিছিল যে মন্দিৰ আৰু প্ৰতিবাদীৰ দখলত থকা সম্পত্তিবোৰ এটা ধৰ্মীয় আৰু দাতব্য বৈশিষ্ট্যৰ ৰাজহুৱা ন্যাসৰ অন্তৰ্ভুক্ত:

ধাৰা ৯২, দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ অধীনত এটা মোকদ্দমা হৈছে এক বিশেষ বৈশিষ্ট্যৰ গোচৰ যি ধৰ্মীয় বা দাতব্য বৈশিষ্ট্যৰ ৰাজহুৱা ন্যাসৰ অস্তিত্বৰ পূৰ্বানুমান কৰে আৰু ই তেতিয়াহে আগবাঢ়িব পাৰে যেতিয়া এনে বিশ্বাস ভংগ হয় বা ইয়াৰ প্ৰশাসনৰ বাবে ন্যায়ালয়ৰ পৰা নিৰ্দেশনা প্ৰয়োজন হয় আৰু ই ধাৰাটোত বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰা এটা বা আন সকাহৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগিব; আৰু সেয়েহে যিহেতু আদালতে একেলগে পাইছিল যে বিশ্বাস ভংগৰ অভিযোগ বোৰ প্ৰস্তুত কৰা হোৱা নাছিল আৰু প্ৰশাসনৰ সঠিক বিশ্বাসৰ বাবে ন্যায়ালয়ৰ কোনো নিৰ্দেশনা বিচৰা হোৱা নাছিল, দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ ধাৰা ৯২ অধীনত এটা গোচৰৰ ভেটিটো বিচৰা হৈছিল আৰু বাদীসকলৰ তেওঁলোকৰ মোকদ্দমাৰ বাবে কোনো পদক্ষেপৰ কাৰণ নাছিল; আৰু পৰিস্থিতিত ৰাজহুৱা ন্যাসৰ অস্তিত্ব সম্পৰ্কে উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ঘোষণা অপ্ৰাসংগিক আছিল আৰু এটা আনুষংগিক উক্তিটোকে বেছি নাছিল আৰু এনে ঘোষণা গোচৰটো খাৰিজ কৰা আজ্ঞাপ্তিৰ পৰা বিলোপ কৰিব লাগিব।

দেৱানী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ: ১৯৫১ চনৰ দেৱানী আপীল নং ৯৯। ১৪ জুলাই, ১৯৪৭ তাৰিখৰ বোম্বাইৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ (ষ্টোন চি.জে. আৰু দীক্ষিত জে.) এক ৰায় আৰু আজ্ঞাপ্তিৰ পৰা আপীল, ১৯৪৩ চনৰ প্ৰথম আপীল নং ১২৮-ত ১৯২৮ চনৰ ১৫ নং দেৱানী গোচৰত নাতিয়াদত কাইৰাৰ জিলা ন্যায়াধীশৰ আদালতৰ ১৪ অক্টোবৰ, ১৯৪২ তাৰিখৰ এক আজ্ঞাপ্তি নিশ্চিত কৰা হৈছিল।

আপীলকাৰীৰ বাবে চি. কে. ডাফটাৰী (তেওঁৰ সৈতে, এন. চি. শ্বাহ)।

উত্তৰদাতাৰ বাবে ৰজনী পেটেল।

১৯৫২। ৭ মাৰ্চ। ন্যায়ালয়ৰ ৰায় টো ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰা হৈছিল-

মুখাৰ্জী জে.- এই আপীলটো প্ৰতিবাদীৰ হৈ আৰু ই এক গোচৰৰ পৰা উদ্ভৱ হয়, দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ ধাৰা ৯২-ৰ অধীনত, বাদীসকলৰ দ্বাৰা আৰম্ভ কৰা যিসকল মূলতঃ নাদিয়াদৰ কাইৰাৰ জিলা ন্যায়াধীশৰ আদালতত নজন আছিল। নজন বাদীৰ ভিতৰত, কেৱল এজন হে জীয়াই আছে, আৰু তেওঁ এতিয়া এই আপীলৰ একমাত্ৰ উত্তৰদাতা, এই সুৰক্ষিত মোকদ্দমাটো স্থগিত ৰাখি বাকী সকলোবোৰৰ মৃত্যু হৈছে,, যি টো ১৯২৮ চনৰ আৰম্ভণিতে আৰম্ভ হৈছিল।

বাদীসকলৰ ঘটনাটো আছিল, এজন কুবেৰদাস, যি এজন ধৰ্মীয় গুৰু আৰু এজন পবিত্ৰ ব্যক্তি আছিল, তেওঁ কৈৱাল্য বা কৰুণাসাগৰ পাত্ৰ নামেৰে জনাজাত এটা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল, যাৰ মুখ্য ধাৰণা হৈছে যে অসীমৰ উপলব্ধি কেৱল গুৰু বা আধ্যাত্মিক প্ৰিচেপ্টৰৰ (গুৰু) মাধ্যমৰ জৰিয়তেহে সম্ভৱ। কুবেৰদাসে তেওঁৰ অনুগামী আৰু শিষ্যসকলৰ পৰা ধন আৰু ভূমি লাভ কৰিছিল আৰু এই পুঁজিৰে তেওঁ চাৰ্চাত এটা মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। কুবেৰদাসে তেওঁৰ প্ৰধান শিষ্য নাৰায়ণদাসক গাঢ়িত তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰী হিচাপে নিযুক্ত কৰিছিল আৰু নাৰায়ণদাসে আন এটা ডাঙৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল য'ত তেওঁ কুবেৰদাসৰ এটা মূৰ্তি স্থাপন কৰিছিল, য'ত দুয়োফালে দুজন ভূতৰ মূৰ্তি আছিল। নাৰায়ণদাসৰ পিছত মহন্তসকল আছিল বলদেৱদাস, ভগৱানদাস আৰু প্ৰাগদাসজী, যি মোকদ্দমাটোৰ প্ৰতিবাদী আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেককে তেওঁৰ পূৰ্বসূৰীয়ে সম্পাদন কৰি দিয়া ইচ্ছাৰ দ্বাৰা নিযুক্ত কৰা হৈছিল। অভিযোগ কৰা হৈছে যে প্ৰতিবাদীজনে প্ৰতিষ্ঠানটোৰ ব্যৱহাৰৰ বিপৰীতে এনেধৰণে কাম কৰি আছিল আৰু নিয়ন্ত্ৰণহীনতা, ভুল পৰিচালনা আৰু ন্যাসৰ সম্পত্তিৰ অনুপযুক্ত হস্তান্তৰণৰ বাবে দোষী আছিল। এই অভিযোগবোৰৰ ওপৰত বাদীসকলে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল যে:

(১) প্ৰতিবাদীৰ পৰিচালনাৰ অধীনত অভিযোগৰ অনুসূচীৰ লগতে বৰ্ণনা কৰা অন্যান্য সম্পত্তিবোৰ কৈৱাল্য বা কৰুণাসাগৰ পাত্ৰৰ ধৰ্মীয় আৰু দাতব্য ন্যাসৰ সম্পত্তি বুলি ঘোষণা কৰা হ'ব;

(২) প্ৰতিবাদীক গাঢ়িৰ পৰা আঁতৰোৱা হ'ব আৰু সম্পত্তিবোৰ ৰখা হ'ব আৰু তেওঁৰ ঠাইত এজন উপযুক্ত উত্তৰাধিকাৰী নিযুক্ত কৰা হ'ব;

(৩) প্ৰতিবাদীক তেওঁৰ পৰিচালনাৰ ম্যাদৰ বাবে খতিয়ান প্ৰদান কৰিবলৈ আহ্বান জনোৱা হ'ব; আৰু

(৪) প্ৰতিষ্ঠানটোৰ সঠিক ব্যৱস্থাপনাৰ বাবে এটা আঁচনি প্ৰস্তুত কৰা হ'ব পাৰে।

প্ৰতিবাদীয়ে তেওঁৰ লিখিত বিবৃতিত সকলো প্ৰাসংগিক অভিযোগ স্পষ্টভাৱে অতিক্ৰম কৰিছিল আৰু অন্যান্য বিষয়ৰ সৈতে যুক্তি দিছিল যে গোচৰটো বজাই ৰখাৰ যোগ্য নহয় কিয়নো গোচৰৰ সম্পত্তিৰ সন্দৰ্ভত কোনো ধৰ্মীয় আৰু দাতব্য বৈশিষ্ট্যৰ ৰাজহুৱা ন্যাস নাছিল যিবোৰ প্ৰতিবাদীৰ নিজৰেই ব্যক্তিগত সম্পত্তি আছিল।

এই অনুৰোধবোৰৰ ওপৰত, জিলা ন্যায়াধীশৰ দ্বাৰা কেইবাটাও বিষয় প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল, যাৰ ভিতৰত নিম্নলিখিত দুয়োটা বিষয় প্ৰাথমিক বিষয় হিচাপে বিচাৰ কৰা হৈছিল, যেনে,

(১) মন্দিৰ আৰু মোকদ্দমাত থকা সম্পত্তিবোৰ ৰাজহুৱা দাতব্য সম্পত্তি নেকি? আৰু

(২) যদি নহয়, তেন্তে এই আদালতৰ মোকদ্দমাৰ বিচাৰ কৰাৰ অধিকাৰ আছে নেকি?

১৯৩৫ চনৰ ১৮ জুলাই তাৰিখে দিয়া ৰায়দানৰ দ্বাৰা জিলা ন্যায়াধীশে বাদীসকলৰ বিৰুদ্ধে এই দুয়োটা বিষয়ৰ সিদ্ধান্ত লৈ মামলা খাৰিজ কৰে। এই সিদ্ধান্তৰ বিপৰীতে বাদীসকলে বোম্বাই উচ্চ ন্যায়ালয়ত আপীল কৰিছিল। উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ বিজ্ঞ ন্যায়াধীশসকলে, যিয়ে আপীলটো গ্ৰহণ কৰিছিল, এই মত পোষণ কৰিছিল যে গোচৰৰ সম্পত্তিবোৰৰ মালিকীস্বত্ব কেৱল ৰাজহুৱা দাতব্য উদ্দেশ্য হিচাপে বৰ্ণনা কৰিব পৰা উদ্দেশ্যৰ বাবে প্ৰতিষ্ঠানটো বজাই ৰখাৰ বাধ্যবাধকতাৰ দ্বাৰা ইমান সীমাবদ্ধ আছিল যে গোচৰটো ধাৰা ৯২, দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ ভিতৰত অহা বুলি গণ্য কৰিব লাগিব। ফলাফলটো হ'ল যে বিচাৰ আদালতৰ ৰায়টো ওলোটাই দিয়া হৈছিল আৰু গোচৰটো সেই আদালতলৈ প্ৰেৰণ কৰা হৈছিল যাতে ইয়াৰ গুণাগুণৰ ওপৰত গুণানি আৰু নিষ্পত্তি কৰা হ'ব পাৰে। উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৰায়টো ১৯৩৮ চনৰ ২৪ জানুৱাৰী তাৰিখৰ।

এই আদেশৰ দ্বাৰা ক্ষুদ্ৰ হৈ, প্ৰতিবাদীয়ে ন্যায়িক সমিতিৰ ওচৰত আপীল কৰিবলৈ ছুটিৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল, কিন্তু এই আবেদন অস্বীকাৰ কৰা হৈছিল। তাৰ পিছত তেওঁ অন্তঃপৰিষদৰ সন্মুখত বিশেষ ছুটিৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰি এখন আবেদন দাখিল কৰে। অন্তঃপৰিষদেও এই ভিত্তিত ছুটি মঞ্জুৰ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল যে বিষয়টো তেতিয়াও এক মধ্যস্থতামূলক পৰ্যায়ত আছিল। অৱশ্যে তেওঁলোকে বিশেষভাৱে কৈছিল যে সকলো বিষয় নিৰ্ধাৰণ কৰাৰ পিছত নতুন আবেদন উপস্থাপনৰ প্ৰতি অস্বীকাৰৰ আদেশটো কোনো পক্ষপাতিত্ব নকৰাকৈ আছিল।

তাৰ পিছত গোচৰটো বিচাৰ আদালতলৈ ঘূৰি যায় আৰু পক্ষবোৰে প্ৰদান কৰা প্ৰমাণৰ ওপৰত, জিলা ন্যায়াধীশে এই সিদ্ধান্তত উপনীত হৈছিল যে বাদীসকলৰ দ্বাৰা কৰা অসদাচৰণ আৰু বিশ্বাস ভঙ্গৰ অভিযোগ প্ৰমাণিত হোৱা নাছিল আৰু এই দৃষ্টিভংগিত তেওঁ গোচৰটো খাৰিজ কৰিছিল, উচ্চ ন্যায়ালয়ে ইতিমধ্যে দিয়া ঘোষণা সাপেক্ষে যে মন্দিৰ আৰু প্ৰতিবাদীৰ দখলত থকা সম্পত্তিবোৰ ৰাজহুৱা, ধৰ্মীয় আৰু দাতব্য সম্পত্তি আছিল। বাদীসকলে এই সিদ্ধান্তৰ বিৰুদ্ধে বোম্বাই উচ্চ ন্যায়ালয় আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ওচৰত ১৪ জুলাই, ১৯৪৭ তাৰিখৰ ৰায়ৰ দ্বাৰা আপীল দাখিল কৰে, জিলা ন্যায়াধীশৰ সিদ্ধান্ত নিশ্চিত কৰে আৰু আপীলটো খাৰিজ কৰে।

উচ্চ ন্যায়ালয়ে প্ৰদান কৰা প্ৰমাণপত্ৰৰ বলত প্ৰতিবাদী এতিয়া এই আদালতলৈ আহিছে; আৰু যদিও আনুষ্ঠানিকভাৱে ই উচ্চ ন্যায়ালয়ে ১৪ জুলাই, ১৯৪৭ তাৰিখে কৰা চূড়ান্ত আদেশৰ বিৰুদ্ধে কৰা এক আপীল, সাৰ্থকভাৱে ই ২৪ জানুৱাৰী, ১৯৩৮ তাৰিখে গৃহীত পুনৰ প্ৰেৰণ কৰা আদেশৰ যুক্তিযুক্ততাক প্ৰত্যাহ্বান জনাইছে, যাৰ দ্বাৰা উচ্চ ন্যায়ালয়ে জিলা ন্যায়াধীশৰ দ্বাৰা কৰা বৰ্ত্তমানৰ আদেশ প্ৰত্যাহ্বান কৰে আৰু গোচৰটো প্ৰেৰণ কৰে, এইটো মত পোষণ কৰা হয় যে বিবাদত থকা সম্পত্তিবোৰ এটা ধৰ্মীয় আৰু দাতব্য বৈশিষ্ট্যৰ ৰাজহুৱা ন্যাসৰ সৈতে সম্পৰ্কিত আছিল।

আবেদনৰ সমৰ্থনত উপস্থিত হোৱা শ্ৰীযুত ডাফটাৰীয়ে আমাৰ সন্মুখত যুক্তি দৰ্শাইছে যে গোচৰত থকা সম্পত্তিৰ সন্দৰ্ভত ৰাজহুৱা ন্যাস আছে নে নাই সেই প্ৰশ্নটোৰ ওপৰত, বিচাৰ কৰ্তৃপক্ষই লোৱা দৃষ্টিভংগী সঠিক আছিল আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ সিদ্ধান্ত তথ্যত থকা প্ৰমাণৰ ভুল ধাৰণাৰ ওপৰত আধাৰিত।

আমাক দুয়োপক্ষৰ বিদ্বান পৰামৰ্শদাতাই সমগ্ৰ প্ৰমাণৰ জৰিয়তে লৈ গৈছে; কিন্তু আমি এই ক্ষেত্ৰত যি দৃষ্টিভংগী ল'বলৈ প্ৰস্তাৱ দিছো সেইটো বিবেচনা কৰি আমি গোচৰত থকা সম্পত্তিবোৰে ৰাজহুৱা দাতব্য ন্যাসৰ সৈতে সম্পৰ্কিত হয় নে নহয় সেই বিষয়ে যিকোনো অনুসন্ধান লিপিবদ্ধ কৰাটো অপ্ৰয়োজনীয় বুলি বিবেচনা কৰোঁ। আমাৰ মতে, গোচৰটোৰ গুণাগুণৰ ওপৰত তলৰ দুয়োখন আদালতৰ দ্বাৰা একেলগে সিদ্ধান্তটোত উপনীত হোৱাৰ পিছত, বাদীসকলক এই বৈশিষ্ট্যটোৰ এক সামান্য বিজ্ঞপ্তি দিয়া আৰু ইয়াক আঞ্জাপ্তিৰ অংশ কৰি তুলিবলৈ ধাৰা ৯২, দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ অধীনত প্ৰস্তুত কৰা গোচৰৰ পৰিসৰৰ বাহিৰত আছিল, অৱশ্যে গোচৰটো নিজেই খাৰিজ কৰা হৈছিল।

ধাৰা ৯২, দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ অধীনত এটা মোকদ্দমা হৈছে এক বিশেষ প্ৰকৃতিৰ গোচৰ যি ধৰ্মীয় বা দাতব্য বৈশিষ্ট্যৰ ৰাজহুৱা ন্যাসৰ অস্তিত্বৰ পূৰ্বানুমান কৰে। এনে ধৰণৰ গোচৰ কেৱল এই অভিযোগৰ ওপৰতহে আগবাঢ়িব পাৰে যে এনে বিশ্বাস ভংগ হৈছে বা ইয়াৰ প্ৰশাসনৰ বাবে আদালতৰ পৰা নিৰ্দেশনা প্ৰয়োজনীয়, আৰু ই ধাৰাটোত বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰা এটা বা আন সকাহৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগিব। যেতিয়া এই চৰ্তবোৰ পূৰণ কৰা হয় তেতিয়াহে ধাৰা ৯২, দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ ব্যৱস্থাৰ সৈতে গোচৰটো নিশ্চিত কৰিব লাগিব। *আব্দুৰ ৰহিম বনাম বৰকত আলী* (১)ত অন্তঃপৰিষদে পালন কৰা অনুসৰি, কিছুমান সম্পত্তি ধৰ্মীয় ন্যাসৰ সৈতে সম্পৰ্কিত বুলি ঘোষণা কৰাৰ বাবে এক গোচৰ সাধাৰণ আইনৰ অধীনত থাকিব পাৰে কিন্তু দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ ধাৰা ৯২-ৰ পৰিসৰৰ বাহিৰত থাকিব। আমাৰ সন্মুখত থকা গোচৰটোৰ ক্ষেত্ৰত, আৰ্জিত থকা প্ৰাৰ্থনাবোৰ নিঃসন্দেহে ধাৰা ৯২-ৰ চৰ্তাৱলীৰ বাবে নিঃসন্দেহে উপযুক্ত আৰু গোচৰটো এনেদৰে আগবাঢ়িছিল যে প্ৰতিবাদী, যাক ৰাজহুৱা ন্যাসৰ সন্দৰ্ভত ন্যাসৰক্ষক বুলি অভিযোগ কৰা হৈছিল, তেওঁ বিশ্বাস ভঙ্গৰ বাবে দোষী আছিল। প্ৰতিবাদীয়ে বিশ্বাসৰ অস্তিত্ব অস্বীকাৰ কৰিছিল আৰু তেওঁ অসদাচৰণ বা বিশ্বাস ভঙ্গৰ বাবে দোষী বুলি অস্বীকাৰ কৰিছিল। অস্বীকাৰে নিশ্চিতভাৱে আদালতৰ অধিকাৰ ক্ষেত্ৰ উৎখাত কৰিব নোৱাৰিলে, কিন্তু যেতিয়া আদালতসমূহে একেলগে বিচাৰি পালে, পক্ষবোৰে উপস্থাপন কৰা প্ৰমাণৰ ওপৰত, বিশ্বাস ভংগৰ অভিযোগ বোৰ প্ৰস্তুত কৰা হোৱা নাছিল, আৰু যিহেতু এয়া বাদীৰ ক্ষেত্ৰত নহয়, ন্যাসৰ সঠিক প্ৰশাসনৰ বাবে আদালতৰ যিকোনো নিৰ্দেশনা প্ৰয়োজনীয়, ধাৰা ৯২, দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ অধীনত গোচৰৰ ভেটিটো বিচৰা হৈছিল আৰু বাদীসকলৰ তেওঁলোকে স্থাপন কৰা গোচৰটোৰ বাবে কোনো পদক্ষেপৰ কাৰণ নাছিল। এই পৰিস্থিতিত, ৰাজহুৱা ন্যাসৰ অস্তিত্বৰ বিষয়ে উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ অনুসন্ধান সম্পূৰ্ণৰূপে অপ্ৰাসংগিক আছিল আৰু যিহেতু ই গোচৰটো প্ৰকৃততে নিষ্পত্তি কৰা কাৰণবোৰৰ সৈতে সম্পৰ্কিত নাছিল, ইয়াক বাদীৰ পক্ষত ঘোষণামূলক সকাহৰ আকাৰত আঞ্জাণ্ডি বা চূড়ান্ত আদেশৰ অংশ কৰিব নোৱাৰি। উত্তৰদাতাসকলৰ বাবে বিদ্বান পৰামৰ্শদাতাই যুক্তি দিছে যে যদিও বাদীসকলে আৰ্জিত কৰা আন অভিযোগবোৰ প্ৰমাণ কৰাত ব্যৰ্থ হয়, তেওঁলোকে প্ৰমাণ কৰাত সফল হৈছিল যে সম্পত্তিবোৰ ৰাজহুৱা আৰু দাতব্য ন্যাসৰ সম্পত্তি আছিল - এক সত্য যাক প্ৰতিবাদীয়ে অস্বীকাৰ কৰিছিল। এই পৰিস্থিতিত, আদালতে বাদীসকলক তেওঁলোকে প্ৰকৃততে দাবী কৰাতকৈ কম সকাহ দিয়াত একো ভুল নাছিল। ইয়াৰ উত্তৰ হৈছে, দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ ধাৰা ৯২-ৰ অধীনত প্ৰস্তুত কৰা গোচৰত বাদীয়ে দাবী কৰিব পৰা আৰু আদালতে প্ৰদান কৰিব পৰা একমাত্ৰ সকাহ হৈছে দফাটোৰ বিভিন্ন ধাৰাত বিশেষভাৱে গণনা কৰা। এটা ঘোষণাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰা এটা সকাহ যে গোচৰত থকা সম্পত্তিবোৰ ন্যাসৰ সম্পত্তি, এইবোৰ কোনো ধাৰাৰ অধীনত নাহে। যেতিয়া বিৰোধীয়ে ন্যাস এটাৰ অস্তিত্ব অস্বীকাৰ কৰে, যদি বাদীক ইয়াৰ অধিকাৰী বুলি ধৰা হয় তেনেহ'লে শাখাটোৰ অধীনত দাবী কৰা মুখ্য সকাহৰ বাবে ন্যাসটো আছে বুলি ঘোষণা কৰা হ'ব পাৰে; কিন্তু যেতিয়া বাদীৰ গোচৰটো কাৰ্যৰ কাৰণৰ অভাৱত বিফল হয়, দেৱানী কাৰ্যবিধিৰ ধাৰা ৯২-ৰ ব্যৱস্থাৰ অধীনত তেওঁক ঘোষণামূলক সকাহ দিয়াৰ কোনো ন্যায্যতা নাই। এনে পৰিস্থিতিত ৰাজহুৱা ন্যাসৰ অস্তিত্বৰ সন্ধান এটা আনুষংগিক উক্তিতকৈ বেছি নহ'ব আৰু গোচৰটোৰ চূড়ান্ত সিদ্ধান্ত গঠন কৰিব নোৱাৰে। ইয়াৰ ফলাফল হৈছে যে আমাৰ মতে উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ সিদ্ধান্ত বলবৎ হ'ব লাগে, কিন্তু বিচাৰ আদালতৰ দ্বাৰা গৃহীত আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ দ্বাৰা আপীলৰ ওপৰত নিশ্চিত কৰা ৰায়ৰ আঞ্জাণ্ডি আৰু সমাপ্তি অংশই কেৱল সম্পত্তিৰ বৈশিষ্ট্যৰ বিষয়ে কোনো ঘোষণা সাপেক্ষে বাদীৰ গোচৰটো খাৰিজ কৰাৰ নিৰ্দেশ দিব। এই পৰিমাণলৈকে আপীলৰ অনুমতি দিয়া হয় আৰু চূড়ান্ত আঞ্জাণ্ডি সংশোধন কৰা হয়। তলৰ আদালতৰ দ্বাৰা কৰা ব্যয়ৰ আদেশ বলবৎ হ'ব। প্ৰতিটো পক্ষই এই আবেদনত নিজৰ ব্যয় বহন কৰিব।

আপীলৰ অনুমতি দিয়া হৈছে।

আপীলকাৰীসকলৰ বাবে এজেণ্ট: গণপত ৰায়।

উত্তৰদাতাৰ বাবে এজেণ্ট: কে. জে. কালে।

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @

